

Babbels 2015-2 Renovatie SMV 14LS

Al een paar jaar hikten we tegen het moment aan waarop we onze SMV 14LS (1970) zouden moeten gaan ontdoen van alle rottigheid. Toen we afgelopen zomer over een bodem liepen die veerde als een oud matras, wisten we dat we het niet langer voor ons konden uitschuiven. 22 december jongstleden vatten we de koe bij de horens. Vele meters peperkoek kwamen aan de oppervlakte.

Alle spookverhalen over houtrot drama's bij SMV's kenden we natuurlijk wel. Die zorgden ervoor dat we jarenlang struisvogelpolitiek bedreven. Onze 14LS gaf steeds meer signalen af van een dringende restauratiebehoefte, maar we verzonnen telkens een excuus waarom het even niet in de agenda paste. We zagen als een berg op tegen het ontmantelen van de caravan. Noem het gerust koudwatervrees, want onbekend met de materie durfden we er eenvoudigweg niet aan te beginnen. Twee dingen hielpen ons uiteindelijk over de drempel. Ten eerste was dat de voelbaar miserabele toestand van de vloer in combinatie met wel erg elastisch bevestigde trekstangen aan de buitenzijde. Ten tweede vertelde DSF-bestuurslid, een professionele timmerman te kennen, die zich wel aan een SMV durfde te wagen. Sterker nog, deze expert zou zich al op tweemaal een 12 gaan storten, namelijk die van hemzelf en die van een andere familie. Toen mijn vraag of ik waar mogelijk mocht meehelpen een positief antwoord opleverde, wisten we dat het juiste moment niet langer in de verre toekomst lag. Ik wilde graag zelf de handen uit de mouwen steken: in de eerste plaats voor de lol, in de tweede plaats om de caravan beter te leren kennen en in de derde plaats om de restauratiekosten een beetje in de hand te houden, want zo'n project valt altijd tegen.

De eerste sporen van de vochtschade zichtbaar

De bezem erdoor

Op een vrijdagmiddag in december kregen wij de vraag of wij op korte termijn onze 14LS zouden willen brengen. Dankzij medewerking van de stallingeigenaar stond de caravan zaterdagmiddag voor de deur en kon ik hem volledig gaan ontruimen. Allememaggies, wat kwam er een berg kampeerartikelen uit al die kasten tevoorschijn! Minstens twintig keer sjouwde ik balancerend met mijn armen vol, naar de garage om daar alles op te slaan en daarbij groeide zienderogen mijn verbazing over hoeveel meuk zo'n SMV kan herbergen... en verbergen. Van het totale volume eisten de spullen van de vorige eigenaresse bijna de helft op. Dat was op zichzelf niet het ergste, maar wél het feit dat we vrijwel geen van die voorwerpen ooit gebruikt hebben. Ergo, voordat we straks alles weer zouden gaan inladen, moest de bezem erdoor. Ik denk dat dat zomaar vijftig kilogram gewichtsbesparing genereert en dan reken ik de effecten van het ongewenste waterbad op de bodem nog niet eens mee.

Indrukwekkende naheffing

Kort voor Kerst stond ik op maandagochtend in de startblokken om de SMV naar Schoorl te gaan transporteren. Goede voorbereiding vormt het halve werk, dus als je dan op het laatst bedenkt niet over de juiste kentekenplaat te beschikken en na het wegrijden ontdekt dat de caravansleutel nog thuis ligt, dan zit je op hooguit een kwart. In de wintermaanden mogen we dankzij alle belastingperikelen met onze oldtimers de weg niet op, dus moest de Citroën ZX die als bedrijfswagen gebruikt maar als sleuder fungeren. Op onze 14LS past alleen een (bijna) vierkant nummerbord en dat zat niet bij de trektrusting van de auto. De tijd tikte door, dus zou ik de gok maar nemen? Nee! Ineens realiseerde ik me dat als de trajectcontrole of een andere camera onderweg het nog aanwezige kenteken van de klassieke Citroën CX zou registreren, ons ongetwijfeld een indrukwekkende naheffing van de fiscus wachtte. Wijselijk besloot ik een witte plaat met de correcte lettercombinatie te laten maken. Dat ik vijf minuten na vertrek rechtsomkeert moest maken om de caravansleutel op te pikken, viel in de categorie 'kleine ongemakjes'. Het werd al lastiger toen bij aankomst thuis bleek dat de deur op slot zat, met de sleutel aan de binnenkant erin, terwijl mijn partner boven stond te stofzuigen. Bellen, op het raam kloppen, met een lange tentstok boven tegen de rolluiken slaan, geen reactie. Na vijf minuten mopperen zag ik dan toch leven in de brouwerij.

Het water loopt duidelijk naar het midden, waar de vloer het meest vergaan bleek

Bijna altijd prijs bij een SMV: een vermolmd instapdorpel

Zwarte aanslag op het aluminium door de combinatie van hout en vocht

Op zijn tandvlees

Een valse start. Betekende dat een voorbode van erger? Het stormde, dus het beloofde alvast niet op een relaxte reis uit te draaien. Het arme 1.4-motortje in de ZX liep werkelijk op zijn tandvlees en vocht voor zijn leven om de vaart erin te houden. Wel even wennen voor iemand die zijn SMV meestal door een grote tank met een dikke zescilinder onder de kap laat voortslepen. Wat blijkt het Nederlandse landschap heuvelachtig! Nooit eerder iets

van gemerkt. Pakweg twee uur later belandde ik dan toch in Schoorl. In de tuin begonnen we meteen met het inwendig ontmantelen van onze 14LS; later zou hij verkassen naar het erf waar de timmerman zijn werkplaats heeft. Hij en ik namen ieder één zijde van de caravan voor onze rekening. Ik kreeg nuttige aanwijzingen om de banken, latten en andere onderdelen voorzichtig, maar wél effectief en kordaat te verwijderen. Als leek vond ik het in het begin aardig lastig om daarin de juiste balans te vinden en dan is zo'n professional in de directe nabijheid echt goud waard.

Fetisjisme

Zo maakten we samen meters, heel voortvarend, terwijl de SMV het ons toch niet cadeau gaf. Het bleek af en toe flink martelen om bepaalde delen zonder schade te demonteren, want de mate waarin het fabriekspersoneel destijds de lijmpot hanteerde getuigt van fetisjisme. Op schroeven, spijkers en nietjes mocht je nooit zomaar blind vertrouwen, nee, je zekerde alles af met een laagje plak. Ik kon er niet eens gefrustreerd door raken. Een diep respect voor het kwaliteitsstreven van toen overvleugelde dat gevoel namelijk. Het maakte me alleen maar trotser zo'n topproduct te mogen bezitten. Terwijl ik voor in de caravan met een klauwhammer, een beitel, een legertje schroevendraaiers en een reuzehandige multitoel (een smal, haaks, elektrisch zaagje) in de weer was, klonk van achteren het geluid dat het met de spanten meeviel. Er moesten wel wat stukjes van vervangen worden, maar dat ging prima zonder de halve zijwanden te hoeven verwijderen.

**Onzichtbaar stukje van de zijwand links achterin
weggesneden voor vervanging van de spant**

Asbest

Prettig, zo'n meevaller. Van de vloer viel echter volstrekt geen goed nieuws te verwachten. Waar je je ook op het zeil begaf, overall beleefde je een 'peperkoekmoment' en na het lostrekken van het vinyl bevestigde de toestand van het hout op overtuigende wijze onze bangste vermoedens. Zou het originele zeil asbest bevatten? Gelukkig niet. Het ging uiteindelijk gewoon om een laagje jute aan de onderkant, dat scheurde en niet verpulverde. Oef! Waar we de vloer ook inspecteerden, overal was het hout zompig of in het beste geval in een beginnend stadium van zichzelf met vocht volzuigen. Het rottingsproces bleek alomtegenwoordig: voor, achter, in de doorloop en in de badkamer. Zonder voorbehoud spraken de heren van de ergste situatie binnen de drie gedane SMV's, dus daar kon ik het

mee doen. Zoals ik bij voorbaat al verwachtte ging het inderdaad uitdraaien op de montage van een volledig nieuwe bodemplaat plus onderliggende latten, weliswaar met behoud van het oude isolatiemateriaal.

Op de meeste plekken was de bodem helemaal doorweekt

In feite fungeert het kachelhuis als deel van de badkamerwand

Hoofdoorzaak

Het drong wel tot ons door dat de kachel dan gruwelijk in de weg zou zitten, dus die moest eruit. Dat de verbreiding van het vocht vast en zeker niet ophield onder de keuken leek ons meer dan aannemelijk, maar om die er nou helemaal uit te slopen... Nee, dat werd ons even te gortig. 'Ach,' redeneerde ik nuchter, 'daar loop je toch niet, dus wat geeft het als daar een stuk rotte vloer onder ligt? Zolang we alles maar goed laten drogen, hoeft dat verder geen consequenties voor later te hebben.' Ondertussen werd de hoofdoorzaak van het indringen van water duidelijk: het druppelde naar binnen bij de handgreep linksachter. Alle reden dus om die later grondig af te kitten. Vóór in de SMV leek alles redelijk in orde, op een klein stukje spant na, al wisten we nog niet helemaal zeker wat de balk onder het raam te zien geeft. Hij vertoonde geen sporen van narigheid, maar er moest toch een verklaring bestaan voor de speling op de trekstangen. Nou, inderdaad: ook foute boel...

Met alles eruit kan de timmerman bij het vernieuwen van de vloer lekker doorwerken

Met Kerst mocht de vloer opdrogen, geholpen door twee kacheltjes

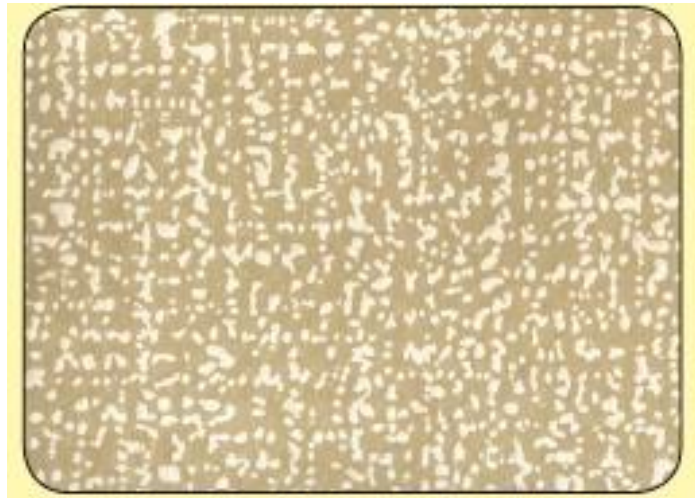
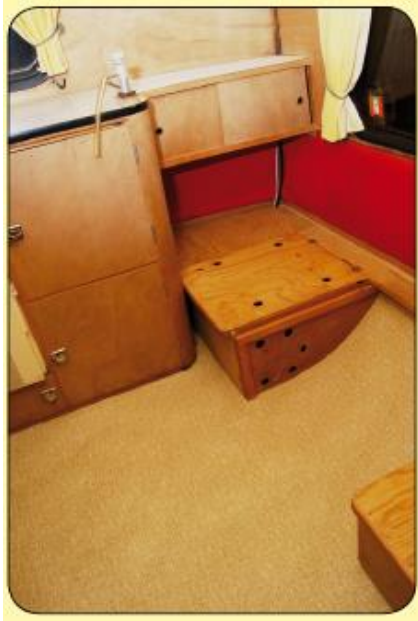
Splinternieuwe luifel

Na een volle dag slopen met twee man, waarbij de keuken, de zijplaten en de bovenkastjes mochten zitten, kenden we de realiteit. Die viel mij niet mee, maar ook niet tegen. De vakman ging nu zijn talenten loslaten op de vloer en enkele spanten, terwijl ik me over het regelen van nieuw zeil boog. Eind januari, begin februari moest onze SMV 14LS weer helemaal in oude glorie hersteld zijn, waarbij hij letterlijk en figuurlijk een stevige basis zou leggen voor een nieuw kampeerseizoen. We wilden dat bekronen met een splinternieuwe luifel, vervaardigd door een kleine fabrikant, die onze wens honoreerde om het groen van de SMV-band en het geel van de gordijntjes in het doek te laten terugkeren. Helaas haalt het katoen van tegenwoordig het qua levensduur niet meer bij dat van vroeger: met een beetje pech vallen na tien, vijftien intensieve gebruiks jaren de gaten erin. Wij opteerden voor een veel slijtvaster en bovendien waterafstotend, dus na regen sneller drogend alternatief dat airtex heet.

Zeil in oude stijl

Vooropgesteld dat ik enthousiast kan raken over de manier waarop anderen hun SMV personaliseren hang ik zelf toch sterk de originaliteitsleer aan. Tot in de details wil ik de authentieke uitstraling van onze 14LS behouden, al kost me dat een enkele keer best wat hoofdbrekens. In dit geval worstelde ik met het zeil op de vloer. Bij voorbaat wist ik wel dat dit demontageproces van het interieur niet ging overleven, maar ja, alternatieven liggen ook niet voor het oprapen. Geen schijn van kans om nog ergens een lap vinyl in het toen gebruikte patroon te bemachtigen. Ik verzoon een list. Van de restanten sneed ik een nog redelijk fris stuk ter grootte van een A4'tje uit, schrobde dat flink schoon met CIF en legde het onder de scanner. Het leverde een digitaal bestand op, dat ik doorstuurde naar een grafisch vormgever. Die wist dat zodanig te vermenigvuldigen, dat het in de computer een afmeting van 380 x 150 cm kreeg. Daarmee kon een bedrijf dat vinyl in elk gewenst dessin print (een rondje Google wees uit dat er genoeg aanbieders zijn in dit marktsegment) een mooi nieuw stuk zeil voor me vervaardigen, helemaal in de oude stijl. Bij Drukzo.nl slaagde ik volledig en aldus bezorgde de pakketdienst een grote rol, waarvan de bovenzijde vrijwel exact overeenkwam met het origineel. Hoera! Een professional kreeg de taak het netjes in de caravan te verwerken en het resultaat overtrof onze stoutste verwachtingen. Mede door de 'ingebakken vergeling' (die nou eenmaal meegescand werd) oogt de vloer totaal authentiek en dat voor 250 euro aan materiaal- en printkosten bij de drukker. Ik beschik uiteraard over het digitale bestand en stel dat met plezier beschikbaar aan iedere SMV-bezitter die er ook mee aan de slag wil.

Negentig uren

Kilo's multiplex verdwenen er in de SMV, om hem van voor tot achter een nieuwe vloer te bezorgen, compleet met isolatie. Ook een deel van de spanten, de gebogen voor- en achterplaat en de frontbalk ontkwamen niet aan vervanging. Er was nu eindelijk weer 'vlees' om de trekstangen goed te verankeren. De timmerman monteerde de handgrepen met behulp van roestvrijstalen bouten op verse houten platen en kitte de zaak af, waarbij hij ook meteen met de spuit langs alle overige naden van de caravan trok, na alle oude resten te hebben verwijderd. Met inbegrip van de inwendige wederopbouw (kastjes, banken etcetera) kropen er maar liefst negentig uren in het aanpakken van de SMV, mijn eigen inspanningen niet eens meegerekend. Ach, wat zeur ik? Hij behoefde nu pas zijn eerste restauratie in 45 jaar! Dat vergroot ons respect voor dit kwaliteitsproduct alleen maar en sterkt ons in het voornemen om deze SMV nimmer de deur uit te doen. In theorie moet hij er tot 2050 weer tegen kunnen.

